

Părțile din acțiunea principală

Reclamanți:

1. Combinatie Spijker Infrabouw/de Jonge Konstruktie
2. van Spijker Infrabouw BV
3. de Jonge Konstruktie

Pârât: Provincie Drenthe

Întrebările preliminare

- 1) a) Articolul 1 alineatele (1) și (3) și articolul 2 alineatele (1) și (6) din Directiva 89/665/CEE ⁽¹⁾ trebuie interpretate în sensul că sunt compatibile cu un sistem în care protecția juridică, pe care instanța națională trebuie să o garanteze în litigiile privind atribuirea contractelor de achiziții publice de drept european, a devenit mai dificilă din cauza faptului că, în acest sistem, în care atât instanța administrativă, cât și cea civilă pot avea competență în ceea ce privește aceeași decizie și efectele acesteia, aceste instanțe pot pronunța decizii paralele incompatibile?
 - b) În acest context, este legal ca instanța administrativă să fie obligată să se limiteze la a se pronunța asupra deciziei de atribuire a contractului și, în cazul unui răspuns afirmativ, pentru care motiv și în ce condiții?
 - c) În acest context, este legal ca Algemene wet bestuursrecht, care reglementează în general acțiunile cu care este sesizată instanța administrativă, nu permite sesizarea acesteia atunci când este vorba despre decizii privind încheierea unui contract de achiziții publice de lucrări de către autoritatea contractantă și unul dintre ofertanți și, în cazul unui răspuns afirmativ, pentru care motiv și în ce condiții?
 - d) Răspunsul la a doua întrebare prezintă importanță în această privință?
- 2) a) Articolul 1 alineatele (1) și (3) și articolul 2 alineatele (1) și (6) din Directiva 89/665/CEE trebuie interpretate în sensul că se opun unui sistem în care, pentru a obține repede o decizie, singura procedură disponibilă este cea care se caracterizează prin faptul că, în principiu, are ca obiect să permită adoptarea cu celeritate a unei măsuri obligatorii, avocații nu au dreptul să își exprime opinia, probele nu pot fi, în principiu, administrate în scris iar dispozițiile legale privind probele nu sunt aplicabile?
 - b) În cazul unui răspuns negativ, același răspuns este valabil și în cazul în care hotărârea pronunțată nu conduce la stabilire definitivă a raporturilor juridice și nu face parte dintr-un proces decizional cu valoare de lucru judecat?
 - c) Are importanță faptul că hotărârea pronunțată creează obligații numai în sarcina părților, deși ar putea exista și alte părți interesate?
- 3) Este compatibil cu Directiva 89/665/CEE faptul că un judecător delegat cu luarea măsurilor provizorii obligă autoritatea contractantă să adopte o decizie de atribuire a unui contract de achiziții publice care, în cursul judecării pe fond ulterioare, este declarată incompatibilă cu dispozițiile privind achizițiile publice din dreptul european?
 - 4) a) În cazul unui răspuns negativ la întrebarea anterioară, autoritatea contractantă trebuie considerată răspunzătoare în această privință și, în cazul unui răspuns afirmativ, în ce sens?
 - a) Același răspuns este valabil și în cazul în care la acea întrebare se răspunde în sens afirmativ?
 - b) În cazul în care acea autoritate contractantă ar trebui să repare prejudiciul, dreptul comunitar stabilește criterii în baza cărora acest prejudiciu trebuie constatat și evaluat și, în cazul unui răspuns afirmativ, care sunt aceste criterii?
 - c) În cazul în care autoritatea contractantă nu poate fi considerată răspunzătoare, dreptul comunitar permite desemnarea unei alte persoane responsabile și în care temei?
 - 5) În cazul în care, în temeiul dreptului național și/sau al răspunsurilor date la întrebările de mai sus, este imposibil sau extrem de dificil în practică să se stabilească cui îi revine răspunderea, ce trebuie să facă instanța națională?

⁽¹⁾ Directiva Consiliului din 21 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/66/CE (89/665/CEE) (JO L 395, p. 33, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 237).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Oberster Gerichtshof (Austria) la 22 decembrie 2008 — Internetportal und Marketing GmbH/Richard Schlicht

(Cauza C-569/08)

(2009/C 69/40)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberster Gerichtshof

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Internetportal und Marketing GmbH

Pârât: Richard Schlicht

Întrebările preliminare

1) Articolul 21 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 874/2004 al Comisiei din 28 aprilie 2004 de stabilire a normelor de politică publică privind punerea în aplicare și funcțiile domeniului de nivel „eu” și a principiilor de înregistrare ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că, potrivit acestei dispoziții, există un drept inclusiv:

a) în cazul în care o marcă a fost înregistrată numai pentru a se putea solicita, în cursul primei părți a înregistrării pe etape, înregistrarea unui domeniu care corespunde unei denumiri generice — preluate din limba germană — fără intenția de a fi utilizată pentru produse sau servicii?

b) în cazul în care o marcă pe baza căreia a fost înregistrat domeniul și care corespunde unei denumiri generice — preluate din limba germană — se îndepărtează de numele de domeniu în măsura în care conține caractere speciale care au fost eliminate din numele de domeniu, deși acesta ar fi putut fi exprimat prin caractere normale, și că eliminarea acestora are drept efect posibilitatea diferențierii numelui de domeniu față de marcă fără a se crea un risc de confuzie?

2) Articolul 21 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 874/2004 trebuie interpretat în sensul că interesul legitim există numai în cazurile prevăzute la articolul 21 alineatul (2) literele (a)-(c)?

În cazul unui răspuns negativ la această întrebare:

3) În sensul articolului 21 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 874/2004, există un interes legitim și în cazul în care titularul numelui de domeniu care corespunde unei denumiri generice — preluate din limba germană — intenționează să îl utilizeze pentru un site internet tematic?

În cazul unui răspuns afirmativ la prima și la a treia întrebare:

4) Articolul 21 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 874/2004 trebuie interpretat în sensul că numai împrejurările enumerate la literele (a)-(e) ale acestei dispoziții se află la originea relei-credințe, potrivit articolului 21 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 874/2004?

În cazul unui răspuns negativ la această întrebare:

5) În sensul articolului 21 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 874/2004, se poate de asemenea considera că există rea-credință în cazul în care numele de domeniu a fost înregistrat în cursul primei părți a înregistrării pe etape pe baza unei mărci ce corespunde unei denumiri generice — preluate din limba germană — marcă pe care titularul numelui de domeniu a dobândit-o numai pentru a putea solicita înregistrarea numelui de domeniu în cursul primei părți a înregistrării pe etape și pentru a devansa astfel alte persoane interesate și, prin urmare, în orice ipoteză, și pe titularii drepturilor asupra mărcii?

⁽¹⁾ JO L 162, p. 40, Ediție specială, 13/vol. 45, p. 71.

Acțiune introdusă la 29 decembrie 2008 — Comisia Comunităților Europene/Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord

(Cauza C-582/08)

(2009/C 69/41)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezenți: R. Lyal, M. Afonso, agenți)

Pârât: Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin refuzul de a recupera taxa plătită în amont pentru anumite operațiuni efectuate de persoane impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității Europene, Regatul Unit nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 169, 170 și 171 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată ⁽¹⁾ și al articolului 2 alineatul (1) din A treisprezecea directivă 86/560/CEE a Consiliului din 17 noiembrie 1986 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri ⁽²⁾ — Sisteme de restituire a taxei pe valoarea adăugată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității;

— obligarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia susține că articolul 2 alineatul (1) din A treisprezecea directivă nu poate fi interpretat ca excluzând rambursarea TVA-ului perceput pe produsele și serviciile utilizate pentru operațiunile de asigurare și financiare menționate la articolul 17, alineatul (3) litera (c) din A șasea directivă TVA ⁽³⁾. Comisia consideră, prin urmare, că reglementarea Regatului Unit este contrară dreptului comunitar în măsura în care aceasta refuză dreptul la rambursarea aceluși TVA persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității Europene.

⁽¹⁾ JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7.

⁽²⁾ JO L 326, p. 40, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 81.

⁽³⁾ JO L 145, p. 1, A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun de taxă pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare.